

2. Гиршман М. Еврейская и христианская интерпретации Библии в поздней античности / М. Гиршман. – М. : Мосты культуры, 2002. – 183 с.
3. Кароль М. Ф. Християнська тематика в українських гумористично-сатиричних творах епохи Бароко і проояв у них бурлескного світобачення / М. Ф. Кароль // Часопис Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського. – 2016. – №1 (30). – С. 143–154.
4. Коляди церковні. Колядки, щедрівки і желаня / упорядник М. Кінаш. – Філадельфія : Друкарня при сирітським домі у Філадельфії, 1923. – 167 с.
5. Колядки і щедрівки / упорядник М. С. Глушко. – К. : Музична Україна, 1991. – 239 с.
6. Максимчук О. Пісня пісень в літературі українського бароко : автореф. дис... канд. філол. наук / О. Максимчук. – К., 2015. – 20 с.
7. Мишанич С. Українська література другої половини VIII ст. (усна народна творчість) / С. Мишанич. – К. : Наук. думка, 1980. – 344 с.
8. Пехник Г. Українське низове бароко: поетика стилю і жанру : автореф. дис... канд. філол. наук / Г. Пехник. – Львів, 2001. – 19 с.
9. Семенюк Л. Традиції західноєвропейського вагантизму у творчості українських мандрівних дяків / Г. Пехник // Волинь філологічна: текст і контекст. Польська, українська, білоруська та російська літератури в європейському контексті : зб. наук. пр. / упоряд. Л. К. Оляндер. – Луцьк : РВВ «Вежа» Волин. нац. ун-ту ім. Лесі Українки, 2008. – Вип. 6 : у 2 ч. Ч. II. – С. 251-260.
10. Українська література XVIII ст. Поетичні твори. Драматичні твори. Прозові твори / ред. кол. : І. Дзверін (голова) та ін. ; вступ. ст., упорядк. і примітки О. Мишанича. – К. : Наук. думка, 1983. – 694 с.
11. Українська поезія. Середина XVII ст. / упор. В. І. Крекотень, М. М. Сулима. – К. : Наук. думка, 1992. – 635 с.
12. Ушкалов Л. Есеї про українське бароко / Л. Ушкалов. – К. : Факт-Наш час, 2006. – 284 с.
13. Чижевський Д. Історія української літератури (від початків до доби реалізму) / Д. Чижевський ; фахове редагування, передм. М. К. Насенка. – Тернопіль : Феміна, 1994. – 480 с.
14. Шевчук В. Низове Бароко і засоби його творення / В. Шевчук // Шевчук В. Муза Роксоланська : у 2 кн. Кн. 2. – К. : Либідь, 2004. – С. 349–369.

Стаття надійшла до редколегії
19. 09. 2017 р.

УДК 82-1 Зиновіїв

Вікторія Циганенко

Людські вади в поетичній інтерпретації Климентія Зиновієва

У статті виявлені риси людського характеру, що мали негативне значення у творах Климентія Зиновієва. Проаналізовано вісім віршів, які належать перу зазначеного автора. У роботі було вивчено не тільки зміст творів, а й художні засоби, притаманні бароко, за допомогою яких Климентій Зиновіїв описує вади людського характеру.

Ключові слова: негативні людські вади, Климентій Зиновіїв, поетика, епіграми, бароко.

Постановка наукової проблеми та її значення. Українська барокова поезія доволі тісно переплітається з вищою божественною тематикою. Бароко полюбляє суперечливість, тому в творах письменників поєднано як християнські мотиви, так і світські. Творчість Климентія Зиновієва є прикладом зацікавлення не лише високими християнськими, але й земними проблемами. Людина в його розумінні є носієм як позитивних цінностей, так і негативних рис.

Мета статті – з'ясування рис людського характеру в творах Климентія Зиновієва, що мали негативне значення; окреслення художніх засобів, які використовував поет для зображення людських вад. Для прикладу ми взяли вісім віршів №№ 9, 49, 50, 51, 153, 235, 236, 257, у яких досить виразно висвітлюються вади людського характеру [4]. Цією кількістю віршів не обмежується наша тематика, проте розмір статті не дозволяє аналізувати всі твори, в яких автор торкається зазначеної тематики.

Аналіз досліджень проблеми. Одними із перших до творчості Климентія Зиновієва зверталися відомі українські діячі XIX – початку XX ст. Так, наприклад, П. Куліш ще в середині XIX ст. почав вивчати творчість Климентія Зиновієва. Дослідник стримано оцінив доробок поета, не обійшов

увагою і висвітлення в його віршах соціальної тематики. Твори, що ми аналізуємо, П. Куліш не вивчав, проте він охарактеризував вірш № 226 «Ω ключниках пановъ великих свѣцких и духовних властяхъ», який частково торкається нашої тематики [7].

І. Франко двічі звертався до творів Климентія Зиновієва – у нарисах української літератури та в окремій статті «Климентій Трясця і Григорій Сковорода». Дослідник констатує «невисоку поетичну вартість» віршів, але вони, на його думку, правдиво описують життя та побут населення [11].

В. Перетц у статті «Вірші ером. Климентія Зиновієва сина» проаналізував поетичний доробок поета. Дослідник звернув увагу на твори, в яких говориться про такі людські вади, як невдячність, лінь, ябедництво, сутяжництво, кривоприсяжництво тощо [8, с. 359, 363]. З одного боку, він відзначив, що К. Зиновієв – людина освічена, яка щиро цікавилася різними сторонами життя українського народу, а з іншого – вважав його «типовою звичайною людиною свого часу... середніх здібностей, з великим хистом до спостережень, але без уміння та бажання використати свої знання на практиці...» [8, с. 363].

Творчість Климентія Зиновієва охарактеризував також і С. Єфремов. Загалом автор давав низьку оцінку поетичному спадку ченця, називаючи поета «піїтом», «типовим графоманом», «Рябошапкою XVII століття» тощо [3, с. 195–196]. Дослідник вважав, що у К. Зиновієва відсутній літературний хист і поетичне натхнення [3, с. 196]. С. Єфремов не характеризував вірші поета, що тематично присвячені людським вадам.

М. Возняк в «Історії української літератури» один із підрозділів присвятив творчості Климентію Зиновієву. Дослідник зауважив, що це була «типова пересічна людина свого часу з середніми здібностями й великим хистом до спостережень» [2, с. 438]. Твори, що висвітлюють людські вади, М. Возняк не проаналізував.

Найбільш повне дослідження життя та творчості К. Зиновієва зробила В. Колосова. У своїй монографії вона вивчила ідейно-тематичну спрямованість його творів, розділивши їх на соціально-побутові та філософсько-релігійні. Крім цього, дослідниця вперше проаналізувала поетику віршів К. Зиновієва. Не обійшла увагою й твори, що присвячені людським вадам, а саме здирицтву, невдячності, підступності [6, с. 50–72]. Особливий акцент зроблено на хабарництві, що засуджується в низці віршів поета. Говориться, що ця вада присутня в судовій, адміністративній системі й церкві [6, с. 52–53].

Д. Чижевський у своїх статтях, присвячених характеристиці української барокової літератури, згадав також творчість Климентія Зиновієва. Дослідник назвав поета «не дуже вишколеним, але талановитим та дотепним» [12, с. 285]. У публікаціях автор звернув увагу на те, що частину творів поета можна віднести до епіграм, стверджував, що вони мають «коло 10 відсотків» неграматичних одноманітних рим [12, с. 35; с. 79; с. 257]. Тематичної характеристики творів дослідник не робив, лише згадував про тематику смерті у віршах К. Зиновієва, а також про опис ремесел.

Д. Білоус також звертався до творів К. Зиновієва, розглядаючи його творчість як «зразок барокової поезії», в якій відображаються актуальні питання суспільного буття, пов'язані з пізнанням істини. Загалом автор позитивно оцінив спадщину К. Зиновієва, вважаючи, що це «нове явище в українській літературі, яке сприяло не лише розвитку бароко, а й демократизації літератури, що виявилось в зацікавленості простою людиною» [1, с. 256–257]. Д. Білоус схарактеризував художній бік віршів К. Зиновієва разом з віршами І. Величковського. У їхній творчості він виділив такі барокові риси, як відображення множинності, невпорядкованості, хаотичної незрозумілості світу, рухливість композиційних форм, суперечливість зображення, символіка тощо [1, с. 257].

В «Історії української літератури: епоха Бароко XVII–XVIII ст.» архієпископа Ігоря Ісіченка один із розділів присвячений творчості К. Зиновієва. Дослідник звернув увагу на те, що поет зобразив «цілу галерею хворобливих явищ суспільної дійсності: наклепників, злодіїв, здиричників, кривоприсяжників, невідплатних боржників, грабіжників» [5, с. 380]. Говорячи про художню мову, І. Ісіченко зазначив, що вона тяжіє до афористичної насиченості із залученням фольклору, вірші силабичні з жіночої римою, як правило, дієслівною і точною [5, с. 384].

Отже, низка відомих дослідників зверталися до творчості К. Зиновієва, проте характеризували її, як правило, у загальних рисах. Більшість авторів стримано оцінювали доробок автора. До глибокого аналізу віршів, де висвітлювали людські вади, дослідники вдавалися, як правило, побіжно.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження.
Звернемося до вище вказаних віршів.

Вірш № 9 називається «Ω людехъ, ѿсуждающих людєи», автор викриває тих людей, які звикли осуджувати інших [4, с. 35]. Перший рядок вірша починається з наслідування Біблії: «Не судите грѣшных, не будете сужденны» [4, с. 35; 10, Мт. 7:1–2]. Климентій Зиновій говорить, що осудження інших – це смертельний гріх. Якщо людина усвідомлює свою гріховність, кається, то Бог пробачить її. Варто зазначити, що ідея гріховності людини з моменту народження була однією з ключових для митців епохи Бароко. Наприкінці вірша автор звертається до Бога й закликає читача нікого не осуджувати, щоб після смерті «не осужденно могли пред тебе стати».

Ще один вірш з циклу про людські вади № 49 «Ω вѣтрчающих са не в своѣ рѣчи ...» [4, с. 57–58]. Головна думка твору, за Климентієм Зиновієм, полягає в констатації тези про те, що більшість людей даремно намагається втручатися у справи інших. При цьому зовсім не звертають увагу на свої справи: «А своего дѣла ... не хочеть смотрѣти». Вони весь час проводять у поширені різноманітних пліток. Такі люди ніколи не будуть мати достаток і душевне задоволення. На завершення автор пише про те, що оточуючі насправді не потребують нав'язливих вказівок.

Вірш № 50 має назву «Ω неправдивых щыростях не щырыхъ человѣковъ...» [4, с. 58]. Тут автор малює образ добрих і поганих людей, тобто тих, хто робить добро, і тих, хто це добро привласнює. Твір побудований на паралелізмі: Бог – зла людина; «дєсница вышняго» – «шуица нижняго». Автор говорить, що Бог дає людині всякі блага, а «зла людина» ці блага відбирає. Усякому, хто творить зло «да ѿбратиса ж болѣзнь на его злу главу». Климентій Зиновій звертається до Бога з проханням, щоб погані люди не творили зло, а якщо будуть продовжувати його робити, то самі потрапляли в ями, що копали іншим. Той з них, хто стане на шлях істини, не потрапить у пекло. Поет просить захистити їх від «злотворцевъ» і дарувати «благовторцевъ».

Ще один вірш Климентія Зиновієва, що висвітлює людські вади, розміщений під № 51 «Ω людехъ самыхъ себе гладомъ убивающихъ, скупости ради». Він починається з тези про те, що на світі завжди були, є і будуть скупі люди [4, с. 58–59]. Автор зосереджує увагу читачів на тому, що Бог буде карати багатих, якщо вони не будуть користуватися своїм надбанням. Є люди, які мають великий достаток, пише автор, проте вони через свою скупість харчуються дуже погано, що врешті-решт призводить до втрати здоров'я та смерті. Коли скупі люди не будуть говорити, що Бог їм дав це багатство і ще обіцяв, то Бог буде прихильним і надалі. Якщо Бог дав заробити, то потрібно з іншим ділитися, «а себє и домашнихъ гладомъ не згубляймо». Навіть якщо рік неврожайний, то Бог створив нажиток «всякую речъ». Потрібно працювати, а не лінитися, щоб у нічому не мати потреби. Якщо чогось дуже хочеться, то потрібно все зробити, щоб дістати. Яким би ти не був багатим, а після смерті нічого не зможеш з собою узяти. Тільки на цьому світі насолоджуйся усіма благами, а скупість потрібно від себе відганяти.

У вірші № 153 «Ω ѿспалыхъ» [4, с. 121–122] автор критикує таку людську ваду, як надмірний потяг людини до сну. Дуже коротко про цей вірш згадував В. Перетц. Ми більш детально охарактеризуємо його.

Шкідливість надмірного сну пов'язана, на думку поета, з тим, що коли людина багато спить, то її можуть пограбувати, або може статися пожежа, або дружина може зрадити, «ошукати» [4, с. 121]. Надмірний сон шкодить здоров'ю та є гріхом. Автор епіграми переносить читача в монастир і говорить про те, якби сонлива людина опинилася там і заснула під час ранкової служби, то зразу була б покарана. Наприкінці вірша висловлюється бажання таким людям позбутися цієї звички і наголошується на необхідності обов'язково ходити до церкви, «принамнѣ въ неделю коли паски святятъ» [4, с. 122].

Як відомо, Климентій Зиновій був мандрівним дяком, тобто освіченою людиною, яка несла в світ знання. У творі № 235 «Ω скрывающихъ талантъ, то ест каковую либо мудростъ» автор порівнює знання з талантом, (з грошовою одиницею) [4, с. 175–176]. Спираючись на відому біблійну притчу про те, що одна багата людина, коли від'їжджала, дала трьом слугам «свое майно. Одному дала п'ять талантів, другому – два, а третьому – один, кожному за його здібністю» [10, Мф.: 25:14–30]. Перші двоє слуг збільшили таланти, а третій зарив свій талант у землю. Коли приїхав пан, то два слуги, які збільшили свої таланти, віддали йому з відсотками, за що були нагороджені, а третій, за те, що був

лінивим і не зміг збільшити таланти, був покараний [10, Мф. 25:14–30]. Із тих пір про людину, яка не змогла скористатися можливостями, говорять, що вона зарила свій талант у землю.

Знання, як і талант, «не треба ... ськривати», щоб не сталося того, що в біблійній притчі. Таланти повинні працювати, щоб приносити прибуток. Знання, так само як і талант, повинне приносити користь від того, що ним діляться. Якщо знання «другим не подає», то користі від нього немає. Хто приховує свої знання, той, як «дерево неплодно», а воно повинне давати гарні плоди, втіху. Знання, то дар Божий, що не потрібно приховувати, але треба ділитися з тими, хто їх прагне. Наприкінці вірша Климентій Зиновійв закликає чути глас Божий, тобто прагнути до знань, а почувши, радіти.

У вірші № 236 «Ω неблагодарных людех, ласцѣ божои, и чѣловѣческой» розповідається про людей, які ніколи не бувають задоволені [4, с. 176]. Климентій Зиновійв говорить, що вони приносять неспокій та лайку в дім, шкодять людям, які трудяться. Автор застерігає незадоволених людей, які говорять, що за всіх попрацював Ісус Христос. «Тѣмъ достойно Христови страсти поминати: и трудящихся на насъ не поминати». Усім невдячним буде горе, бо так сказано ще тоді, коли були створені небо та земля. Отже, підсумовує поет, потрібно бути вдячними за все, і Бога хвалити.

Ще одну людську ваду висвітлює Климентій Зиновійв у вірші № 257 «Ω подывеньях и ѿ зазростех людских котрыѣ часом подывляют на тыхъ, что кто чимъ орудуетъ, въ руках своих мѣючи» [4, с. 188]. Автор говорить, що у світі багато заздрисних людей. Вони заздять тим, хто має певний статок. Як висновок, поет констатує, що кожен живе так, як і працює. Тож, щоб набути певного статку, людина повинна не лінуватися, а постійно працювати.

Далі охарактеризуємо художню мову творів, до яких ми зверталися. У цілому варто відзначити, що найбільш вживаним художнім прийомом поета є антоніми. Климентій Зиновійв вживав їх з метою протиставлення Божественних якостей людським: «своего дѣла – чуждыхъ», «благодѣяніе – злодѣяніе», «бозскихъ прѣмѣнахъ – людскихъ прѣмѣнахъ», «во благо – в зло», «десница вышняго – шуца нижняго», позитивних людських якостей і негативних: «подаваетъ – отбираетъ», «злотворцевъ – благотворцевъ», «оспалыи – бодрымъ». Такий контраст, як зазначалося, типовий для барокової літератури й допомагає більш яскраво зрозуміти ту думку, що намагається донести автор читачеві.

Також автор використовує такий образний засіб, як епітет. За допомогою нього автор передає експресивне ставлення до зображуваного, підкреслює характерну рису: «помѣрныи сонъ», «злой скупости», «проклятую скупостъ» тощо.

Як показує аналіз творів Климентія Зиновієва, у художній мові зустрічаються синоніми, звертання і фразеологізми. Перший тип художнього прийому автор використовує для емоційного вираження думки: «началства – власти», «дѣло – справъ», «смотрѣти – глядѣти, доглядати». У звертаннях часто використовується як релігійна тематика, так і світська разом із відповідною лексикою: «боже», «братіє», «оспалче», «лѣнивче». За допомогою звертань автор намагається посилити зв'язок із читачем.

У проаналізованих віршах поет оперує як розмовними фраземами: «чего желает душа», «по смерти зъ собою не зможеш ницо взять», так і книжними: «[талантъ] въ землю ськрыл».

Також у творах зустрічаються порівняння, які мають і біблійне, і народне походження – «неподвижимо лежишиъ яко камень», «сскрывающыи ... талантъ, як древо неплодно»; перифрази – «добрымъ плодомъ», «дар божии» тощо.

Художня мова автора характеризується використанням у незначній кількості емоційних слів. Цим Климентій Зиновійв хотів підкреслити своє ставлення до рис людського характеру. Це зокрема: «в радость», «втѣшайса», «безмездно», «оспалыхъ людехъ», «слодги», «ощукиваетъ» тощо.

Висновки. Таким чином, у віршах Климентія Зиновієва висвітлюються різноманітні людські вади. Вони однозначно засуджуються і протиставляються Божественному образу, віруючим людям. Засудження негативу повинне спонукати читача до виправлення, позбавлення негативних рис характеру, покаяння.

Художня мова проаналізованих віршів не відзначається великим розмаїттям. Тут варто погодитися з тими дослідниками, які відзначали сухість поезики. З іншого боку, образне мислення поета цілком вписувалося в традиції барокової української літератури. Даючи оцінку творчості

поета, ми повинні враховувати ту епоху, розуміти, що в письменстві тоді панував стиль бароко з характерними українськими рисами.

На прикладі віршів, що ми проаналізували, можемо зазначити: Климентій Зиновіїв не відзначався високим художнім хистом, проте його творчість мала позитивне значення в сенсі повчальному, моральному.

Джерела та література

1. Білоус П. Історія української літератури XI–XVIII ст : [навч. посіб.] / П. В. Білоус. – К. : «Академія», 2009. – 424 с. – (Серія «Альма-матер»).
2. Возняк М. Чернець-мандрівець Климентій і його вірші / М. Возняк // Возняк М. Історія української літератури. – [2-е вид., випр.]. – Львів : Світ, 2012. – 871 с.
3. Єфремов С. Історія українського письменства / С. О. Єфремов. – К. : Феміна, 1995. – 678 с.
4. Зиновіїв К. № 9 «Ω людехъ, ѿсуждающихъ люди»; № 49 «Ω вѣтрчающихъ са не в своѣ рѣчи ...»; № 50 «Ω неправдивыхъ щыростяхъ не щырыхъ человѣковъ...»; № 51 «Ω людехъ самыхъ себе гладомъ убивающихъ, скупости ради»; № 153 «Ω ѿспалыхъ»; № 235 «Ω скрывающихъ талантъ, то естъ каковую либо мудростъ»; № 236 «Ω неблагодарныхъ людехъ, ласцѣ божои, и человѣческой»; № 257 «Ω подывенныхъ и ѿ зазростехъ людскихъ котрыє часомъ подывляютъ на тыхъ, что кто чимъ орудуєтъ, въ рукахъ своихъ мѣючи» / К. Зиновіїв // Зиновіїв К. Вірші. Приповісти посполиті. – К. : Наук. думка, 1971. – С. 35; 57–59; 121–122; 175–176; 188.
5. Ісіченко І., Архієпископ. Історія української літератури : епоха Бароко (XVII–XVIII ст.) : навч. посіб. для студ. вчз / Архієпископ Ігор Ісіченко. – Л. : Святогорець, 2011. – 568 с.
6. Колосова В. Климентій Зиновієв. Життя і творчість / В. П. Колосова. – К. : Наук. думка, 1964. – 204 с.
7. Кулиш П. Климентій Зиновієв, український стихотворець времен гетмана Мазепи / П. Кулиш // Русская беседа. – М. – 1859. – Т. 5. – Кн. 17. – С. 79–140.
8. Перетц В. Вірші ером. Климентія Зиновієва сина / В. М. Перетц // Матеріали до вивчення історії української літератури : в 5 т. – Т. 1 : Давня українська література : доба феодалізму – до кінця XVIII ст. – К. : Рад. шк., 1959. – С. 357–363.
9. Перетц В. Исследования и материалы по истории старинной украинской литературы XVI–XVIII веков / В. Н. Перетц. – М.–Л. : Академія наук СССР, 1962. – 252 с.
10. Святе Письмо Старого та Нового Завіту / [перекл. о. Івана Хоменка, 3-го ЧСВВ]. – Мінськ : Вид-во отців Василіан «МІСІОНЕР», 2007. – 350 с.
11. Франко І. Климентій Трясця і Григорій Сковорода / І. Франко // Франко І. Зібрання творів : у 50 т. Т. 40. – К. : Наук. думка, 1983. – С. 362–370.
12. Чижевський Д. Українське літературне бароко : вибр. праці з давньої літератури / Дмитро Чижевський. – К. : Обереги, 2003. – 576 с. – (Київська б-ка давнього укр. письменства. Студії ; Т. 4). – [Парал. тит. арк. англ.].

Цыганенко Виктория. Человеческие пороки в интерпретации Климентия Зиновиева. На основе изучения эпиграмм Климентия Зиновиева выявлены те черты человеческого характера, которые автор считал отрицательными. Проанализировано восемь стихов, которые принадлежат перу упомянутого автора. К негативным чертам человеческого характера автор относил: вмешательство в чужие дела, осуждение других людей, присвоение чужого богатства, жадность, скупость, сонливость, необразованность, завистливость. Каждая эпиграмма заканчивается поучением, моралью. В работе было изучено не только содержание произведений, но и художественные средства, используемые автором. Для передачи негативных черт человеческого характера Климентий Зиновиев использовал такие тропы, как эпитеты, сравнения, синонимы, антонимы, противопоставления, фразеологические обороты, обращения и т.д. Художественные приемы характерны эпохе Барокко.

Проанализировав произведения, можно сделать вывод, что Климентий Зиновиев не владел высоким художественным талантом, но его творчество имело большое значение в плане поучительном, морально-религиозном.

Ключевые слова: негативные человеческие черты, Климентий Зиновиев, поэтика, эпиграммы, барокко.

Tsyhanenko Victoria. The Negative Traits of Human Character in Poetic Interpretation of Klimentii Zinoviiv. The traits of human character which the auteur considered to be negative were found out on the base Klimentii Zinoviiv epigram studies. Eight poems of the author was analyzes. The author considered negative traits of human nature is interference in other people's affairs, condemnation of others, appropriation of another's wealth, greed, stinginess, drowsiness, ignorance, envy. Each epigram ends with a teaching, a moral. In the article was study not only the content of poems, but also artistic means used by the author. Klimentii Zinoviiv used tropes as epithets,

comparisons, synonyms, antonyms, oppositions, phraseological turns, allocution etc. for the transmission of negative traits of human nature. These artistic devices are characteristic of the Baroque era.

Analyzing the works, we can conclude that Klimentii Zinoviiv did not have a high artistic talent, but his work was of great importance in instructive, moral and religious plans.

Key words: negative human traits, Klimentii Zinoviiv, poetics, epigrams, baroque.

Стаття надійшла до редколегії
16. 10. 2017 р.

UDC 81'255.2:6

Nataliia Iaremenko

Translating English transportation terminology into Ukrainian: strategies and procedures

Technical translation is primarily distinguished from other types of translation by terminology that forms the vital part of the translating process. Transportation technology is a quickly developing field due to the age of globalization; as a result, the need for coining new technical terms is becoming difficult to ignore. The present study explores the strategies underlying the appropriate translation of transportation terms from English into Ukrainian. For this purpose, a corpus of 140 English transportation terms was randomly extracted from the two transportation websites and was compared with their Ukrainian equivalents. By comparing and contrasting the frequencies of the strategies used, it was revealed that the most frequently used translation procedure is calque (38%). Literal translation was the second most frequent procedure (26%), followed by borrowing procedure (15%). Equivalence and transposition were utilized the least, 13% and 8% respectively, for rendering the transportation terminology.

Keywords: technical term, terminology, transportation, translation strategies, direct translation, oblique translation, procedures.

Introduction. Technical texts are characterized by the use of Language for Special (Specific) Purposes (LSP), i.e. a language that is used in various professional settings. Bowker and Pearson state that any LSP characteristically contains specialized vocabulary, collocations and highly specific stylistic features, all of which need to be taken into consideration when translating a technical text [2, p.27]. According to Byrne, “the main concern for technical translators is not only to make sure that information is conveyed accurately but they are also responsible for ensuring that the information is presented in the correct form, that it is complete and that the information can be used correctly and effectively” [3]. According to Newmark, “technical translation is a component of specified translation; It is differentiated from other kinds of translation by terminology, although terminology usually makes up about 5-10% of a text” [7, p. 151]. However, terms form the vital part of a translating process of a technical text.

Transportation technology is advancing tremendously nowadays and there is a great need for coining new technical terms in this field. Consequently, it is crucial for terminologists, linguists, translators to attain proper equivalents in order to help spread technological advances in the world. Translation of transportation terms, therefore, presents one of the most prevalent problems that linguists have to be aware of.

Aims and Methods. This paper attempts to focus on the strategies and procedures underlying the appropriate translation of transportation terms from English into Ukrainian. The data used in this research contain 140 English transportation terms extracted from the texts at the following websites:

1. Dart Aircompany Ltd. Rules of passengers and luggage air transportation [4].
2. DHL Global [4].

In order to accomplish the goals of our study, the methods of contrastive textual analysis and corpus analysis methods were employed.

Literature review. A recent literature review on the issue of translating transportation terminology has found that there is a considerable amount of literature on translating specialized texts. Despite this fact “some researchers are still noticing the slight disdain with which specialised translating is treated within the discipline” [9, p. 53]. As Byrne noted, technical translation “has long been regarded as the ugly duckling of translation, especially in academic circles. Not particularly exciting or attractive and